

Redactor: MIRELLA ACSENTE

Tehnoredactare computerizată: CORINA HUȚAN

Kelley Armstrong, *The Summoning*

Copyright © KLA Fricke Inc. 2008

All rights reserved

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii LEDA,
imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN: 978-973-102-283-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARMSTRONG, KELLEY

Forțele răului absolut / Kelley Armstrong;

trad.: Cristina Jinga. -

București: Leda, 2010

3 vol.

ISBN 978-973-102-284-0

Cartea 1: Invocarea - 2010 - ISBN 978-973-102-283-3

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

cu doisprezece ani în urmă...

MAMI UITASE SĂ-I ATRAGĂ atenția noii bone în legătură cu pivnița.

Chloe se legănă puțin pe prima treaptă a scării, cu mâinile ei durdulii întinzându-se ca să apuce de ambele balustrade, cu brațele tremurându-i atât de tare că abia se putea ține. Și picioarele îi tremurau, făcând să se bâțâie capetele de Scooby Doo de pe papucii ei. Până și respirația îi tremura, gâfâind de parcă alergase.

— Chloe? veni plutind din pivnița întunecată glasul înăbușit al lui Emily. Mama ta a spus că găsesc cola în beci, la rece, dar nu dau de ea. Poți să cobori să mă ajuți?

Mami parcă zisese c-o să-i spună lui Emily despre pivniță. Chloe era sigură. Strânse din ochi și se gândi intens. Înainte ca mami și tati să plece la petrecere, ea se juca în camera cu televizorul. Mami o strigase, iar Chloe dăduse fuga în vestibul, unde mami o prinsese drept în

brațe, ridicând-o la piept, râzând când păpușa lui Chloe o lovi în ochi.

— Văd că te joci cu Prințesa... adică, *Piratul Jasmine*. Nu l-a salvat încă pe bietul Aladin de duhul cel rău?

Chloe clătinase din cap, apoi șoptise:

— I-ai zis lui Emily de pivniță?

— Sigur că da. Fără pivniță pentru domnișoara Chloe. Ușa aia rămâne închisă. Când tati apăruse de după colț, mami zisese: Chiar trebuie să vorbim despre mutare, Steve.

— Hotărăște-te și-am și pus anunțul.

Tati îi ciufulise părul lui Chloe.

— Fii bună cu Emily, puștoaico.

Și-apoi plecaseră.

— Chloe, știi că m-auzi! țipă Emily.

Chloe își dezlipi degetele de pe balustradă și le vârî în urechi.

— Chloe!

— Nu p-pot să intru-n pivniță, strigă Chloe. N-n-am voie.

— Păi, eu sunt șefa și eu spun că ai. Ești fetiță mare.

Chloe își convinse picioarele să se miște mai jos o treaptă. Îi înțepenise dureros ceafa și i se părea că vede ca prin ceață, de parcă stătea să plângă.

— Chloe Saunders, ai cinci secunde sau te târăsc eu până jos și încui ușa.

Chloe se năpusti pe scări, atât de repede că i se încurcară picioarele și se rostogoli grămadă pe palier.

Rămase întinsă acolo, cu glezna zvâcnindu-i, cu lacrimile arzându-i ochii, în timp ce privea cu teamă în pivniță, cu crăpăturile alea, și mirosurile, și umbrele. Și doamna Hobb.

Fuseseră și alții, înainte ca doamna Hobb să îi sperie și să-i gonească. Ca bătrâna doamnă Miller, care se juca mereu cucu-bau cu Chloe și-i spunea Mary. Și ca domnul Drake, care-i punea întrebări ciudate, de pildă dacă acuma locuia cineva pe lună, și de cele mai multe ori Chloe nu știa răspunsul, dar el tot îi zâmbea și-i spunea că era o fetiță cuminte.

Înainte îi plăcea să coboare și să stea de vorbă cu oamenii. Tot ce trebuia să facă era să nu se uite în spatele cuptorului, unde un bărbat spânzura de tavan, cu fața toată purpurie și umflată. El nu spunea niciodată nimic, însă când îl vedea, pe Chloe o apucau întotdeauna durerile de burtică.

— Chloe? strigă vocea înăbușită a lui Emily. Vii odată?

Mami ar fi spus: „Gândește-te la partea bună a lucrurilor, nu la cea rea.” Prin urmare, în timp ce Chloe cobora ultimele trei trepte, se gândi la doamna Miller și la domnul Drake și nu se gândi la doamna Hobb deloc... sau nu prea mult.

La capătul scărilor, își miji ochii prin întunericul aproape deplin. Erau aprinse numai luminile de noapte, cele pe care mami le pusese peste tot, de când Chloe începuse să spună că nu voia să coboare, iar mami se

gândise că îi era frică de întuneric, de care îi era, puțin, dar numai pentru că întunericul însemna că doamna Hobb putea să se strecoare nevăzută până la ea.

Chloe putea vedea totuși ușa pivniței, așa că-și pironi ochii într-acolo și merse cât de repede putu. Când ceva se mișcă, uită că nu trebuia să privească într-acolo, dar nu era decât spânzuratul, din care de altfel zărea doar mâna lui, ivindu-se și dispărând pe după cuptor în timp ce se legăna.

Dădu fuga la ușa pivniței unde se țineau lucrurile la rece și o deschise smucit. Înăuntru, era beznă ca smoala.

— Chloe? întrebă Emily din întunericul adânc.

Chloe își încleștă pumnii. Ei, acum Emily *chiar* că fusese rea. Să se ascundă tocmai...

Pași tropăiră undeva deasupra. Mami? Se întorsese atât de repede?

— Haide, Chloe! Doar nu ți-e frică de întuneric, nu? râse Emily. Se vede treaba că tot o mucoasă ai rămas, până la urmă.

Chloe se strâmbă. Ce știa Emily? Era doar o fată proastă și rea. Chloe avea să-i ducă imediat cola, apoi avea să fugă la etaj și avea s-o spună lui mami, iar Emily n-avea să mai fie niciodată bona ei.

Se aplecă în încăperea micuță, încercând să-și aducă aminte unde ținea mami cola. Păi, pe raft, nu-i așa? Se repezi într-acolo și se ridică pe vârfuri. Mâna i se închise în jurul unei cutii de metal rece.

— Chloe? Chloe?

Era vocea lui Emily, dar îndepărtată, ascuțită. Pași bocăniră pe podeaua de deasupra.

— Chloe, unde ești?

Chloe scăpă din mână cutia, care lovi betonul cu un pocnet, apoi i se rostogoli la picioare, șuierând și împroșcând, cu lichidul bătînd în jurul papucilor ei.

— Chloe, Chloe, unde ești? se maimuțări o voce din spatele ei, ca a lui Emily, dar nu chiar.

Chloe se întoarse încet.

În ușă stătea o femeie bătrână într-un halat de casă roz, cu ochii și dinții sclipindu-i prin întuneric. Doamna Hobb. Chloe ar fi vrut să-și închidă ochii strâns, dar nu îndrăznea, fiindcă asta n-ar fi făcut decât s-o înfurie mai tare și-ar fi fost mai rău.

Pielea doamnei Hobb se încreți și fremătă. Apoi se făcu neagră și lucioasă, trosnind ca rămurelele într-un foc de tabără. Bucăți mari căzură, pleoscăind pe podea. Părul îi sfârâi și arse complet. Nu mai rămase nimic decât o țeastă pătată de petice de carne înnegrită. Falca îi căzu, cu dinții încă sclipind.

— Bine ai venit înapoi, Chloe.

AM SĂRIT ÎN CAPUL OASELOR ÎN PAT, cu o mână în-
cleștată pe pandantivul de la gât, cu cealaltă
încurcată printre cearșafuri. M-am străduit să
prind firele visului destrămat, deja risipindu-se. Ceva
despre o pivniță... o fetiță... eu? Nu-mi puteam aminti
să fi avut vreodată o pivniță – dintotdeauna noi
locuiam numai în apartamente.

O fetiță într-o pivniță, ceva înfricoșător... nu erau
întotdeauna pivnițele înfricoșătoare? Mă înfioram doar
gândindu-mă la ele, întunecate și pustii. Dar asta nu
fusesse pustie. Era parcă... nu-mi puteam aminti ce. Un
om în spatele unui cuptor...?

O bubuitură în dormitorul meu m-a făcut să sar
speriată.

– Chloe! țipă Annette. De ce nu ți-a sunat ceasul?
Sunt menajeră, nu bona ta. Dacă întârzii iar, îl sun pe
taică-tău!

Ploaia asta de amenințări nu părea să țină de coș-
maruri. Chiar dacă Annette reușea să-l prindă pe tata la
Berlin, el doar s-ar fi prefăcut că ascultă, cu ochii pe
BlackBerry, cu atenția îndreptată către altceva mai im-
portant, precum prognoza meteo. Ar fi murmurat doar
un vag „Da, o să mă ocup de asta când mă întorc” și-ar
fi uitat cu totul de mine în clipa în care ar fi închis.

Am dat drumul la radio, l-am pus cu fața în sus și
m-am strecurat jos din pat.

O jumătate de oră mai târziu, eram în baie, pregătin-
du-mă pentru școală.

Mi-am prins părul într-o parte și alta a capului cu
agrafe, am aruncat o privire în oglindă și m-am cutre-
murat. Stilul ăsta mă făcea să arăt de doisprezece ani...
și n-aveam nevoie de nici un ajutor. Tocmai împlinisem
cincisprezece ani, iar chelnerii încă îmi mai întindeau
meniul pentru copii în restaurante. Nu puteam să-i
condamn. Aveam numai un metru cincizeci și ceva și
rotunjimi care se întrezăreau doar dacă purtam jeansi
mulați și un tricou mai strâmt.

Mătușa Lauren jura că aveam să-mi dau drumul –
și-n înălțime, și-n forme – când avea să-mi vină, în
sfârșit, ciclul. În chestia asta, bănuiesc că problema era
„dacă”, nu „când”. Celor mai multe dintre prietenele